

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O Hellig Aand! o søde trøst,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O Hellig Aand! o søde trøst," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid95093/facsimile.pdf> (tilgået 20. marts 2024)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

Gjør mig stærk i dødens krige,
Før mig saa til himmerige.

Nr. 60.

Mel. Kom Hellig Aand, O Hærr.

O Hellig Aand! o søde trøst,
Som flyder ind i siel og bryst
Paa den, som har et ydmygt hierte,
Jeg beder dig med længsels smerte,
Ach træng os dog i sielen ind,
At varme op vort frosne sind,
At vi ey lunkne eller kolde
Men fyrig pintse-fest kand holde.
Halleluja, Halleluja.

2. Ach lad din kraft dog trænge ind,
At gribe an mit haarde sind,
Dets klippe-art at sønderrive,
At du deri kand bœ og blive.
Ach! det er fuldt af dynd og jord,
Hvor verdens skarne-lyde groor,
Som dødens beske frugter give,
Hvor kand det da din bolig blive?
Halleluja, Halleluja.

3. Thi villien er faren vild,
I verdens glæde glad og mild,

5, 5: *dødens*; *Dødens D.*
Nr. 60. *DP* 7: 1, 6: *vort* var *J* 7: 1, 8: *fyrig* [*fyrig D.* 2, 1: *dog*] og *J* 7: 2, 5: *fuldt* [*fuld DP* 7: 2, 7: *dødens*] *Dødens D.* 3, 1-2: Tegnsætningen er her svædet, så komma er sat efter *vild* og slettet efter *glæde*; kun på den måde giver teksten mening.

Nr. 60. Oversættelse. O theurer trøster, heil'ger Geist, J. H. Böhm, Schr. s. 210.
— 2, 1: Den oprindelige løsemåde *dog* er her foretrukket; men hvis man læser og (også), må tælken være, at digteren fra bønner for en flersæl (menigheden, *os, vor, vi*, 1, 5-8) nu går over til at bede for sig selv personlig: om, at Ånden også hos ham vil overvinde det hårde sind. — 2, 6-7: Da *skarne-lyde* næppe kan være flertal, er flertalsformen *give* en ukorrekthed, vel fremkaldt ved rimet. Den gamle forestilling, at skarntyden havde sit navn af, at den voksede i skarv, ligger vistnok til grund her. — 3, 2: Det er et dårligt tegn, når viljen kun er *glad og mild* i verdens glæde.

Har tabt den rette sielens hvile,
 Vil blive sund af dødens pile,
 Den hører ordet uden sands,
 Og finder ikke troens glands,
 Hvor kand, hvor kand hun da begiere,
 At du i sielen vilde være?
 Halleluja, Halleluja.

4. Saa ilde seer den vaaning ud,
 Ach kom dog ind, o store GUD,
 Fey ud al skidenhed og stank,
 Gjør sielen deylig nye og blank!
 Forstyr den skidne rede, hvor
 Nu helial og verden boer,
 Lad syndens trædom dog faae ende,
 At jeg din frihed ret kand kiende.
 Halleluja, Halleluja.

112

5. Træd ind, du ædle pintse-giest,
 Og giv min siel en liflig fest;
 Lad hiertet udi troen brænde,
 Og sig med magt til himlen vende,
 Slaa selv dit verksted i mig op,
 Og styr mit gandske levnets-lob,
 Saa kand jeg ved din naades-gave
 Den rette pintse-glæde have.
 Halleluja, Halleluja.

6. O Hellig Aand, o! føer mit sind
 Dog ret i andagts lue ind,
 Ach! lær mig dog til dig at træde
 I hønnens rette kraft og glæde,
 Jeg er saa lunken i mit bryst,

3, 4: *dødens*] *Dødens* D. 4, 3: *al* *alt* J¹. 4, 5: *den*] *dens* D. 4, 7: *syndens*] *Syndens* D. *dog*] *da* J². 4, 8: *ret*] *dag* J¹. 5, 2: *og*] *o* J¹. *urig.*] *und* *glæde*. 5, 6: *lob*] *løb* J¹. 6, 1: *al* *foer*] *opfør* DJ¹.

3, 4: *vil blive sund af dødens pile*] den søger helbredelse ved det, som i virkeligheden er dødbringende. — 3, 5: *uden sands*] uden eftertanke. — 3, 7: *hun*] viljen. — 4, 6: *helial*] djævelen. 2. Kor. 6, 15. — 4, 8: 2. Kor. 3, 17. — 5, 6: *levnets-lob*] *levnedslob*.

Ach! giv mig ret en hiertens lyst
Til dig, min skal foruden lige,
At faae, og aldrig mere svige.
Halleluja, Halleluja.

7. Ach vidne i mig hvor jeg gaaer,
At jeg hos GUD i naade staaer,
Og før mig hen fra syndens vane
Paa himlens rette løbe-bane,
I hønnen ey at blive træt,
At sige: Abba Fader! ret,
Ja lad ved dig mit hierte svømme
I kjerlighedens fulde strømme.
Halleluja, Halleluja.

113

8. Giv mig et uforferdet mod,
I troens kamp at holde fod,
At bryde frem i kraft og vælde,
Og ey til nogen side helde,
Du viisdoms Aand, klar op i mig,
At siel og aand og hierte sig
Kun ønske i dit lys at bygge,
Og hade syndens mørke skygge.
Halleluja, Halleluja.

9. O Hellig Aand! regier min aand,
Og før mig ved din egen haand,
Mod synden nat og dag at krige,
Og altid abba fader sige,
Lad JEsu fred i hiertet boe,
Og gjør mig stadig, huld og troe,
At ingen synd mig fra dig driver,
Og jeg udi dit forbund bliver.
Halleluja, Halleluja.

7, 3: *syndens* | *Syndens D.* 8, 7: *ønske* | *ønsker D.* 8, 8: *Syndens D.* 9, 8: *dil* | *din D.*

6, 6-8: *Meningen er: Giv mig lyst til at få dig, min skal.* — 7, 1-2: *Rom. 8, 15.* — 7, 6: *Itom. 8, 15; Gal. 4, 6.* — 8, 2: *holde fod* | *holde stand.* — 8, 3: *bryde frem* | *til kamp.* — 8, 5: *klar op* | *skin frem*, jfr. nr. 8, 7, 1.

Nr. 61.

Mel. Nu vel an vær træk til mode.

O du sielens største glæde,
 Alle frommes kraft og liv,
 Som i vel- og veestands sæde
 Er vor heste tidsfordriv,
 O du søde Hellig Aand,
 Som med din den stærke haand
 Holder hele verdens rige:
 Hør dog hvad jeg nu vil sige!

2. Du est jo den største gave,
 Som i verden nævnes kand,
 Verden, naar jeg dig maa have,
 Jeg ey agter for et grand,
 Overgiv dig, kom til mig,
 Kom til hiertet, som du dig
 Til din tempel før udvalgte,
 Da man først ved navn mig kaldte.

3. Fra GUDs thrones høye sæde
 Som en regn du øses ned,
 Faderens og Sønnens glæde
 Regner paa GUDs christenhed,
 Kom! du, som saa gierne est
 Alle frommes daglig giest,
 Kom og lad mit hierte flude
 Naadens flod deri at rinde.

114

4. Du har wiisdom uden lige,
 Kiender hver en draabe vand,
 Hvert et støv i verdens rige,
 Intet for dig skiules kand,

Nr. 61. DJ². 2,1: est] er J²: jo den] jordens J². 2,7: din tempel] dit tempel J². 3,1: Guds thrones høye sæde] Guds høye thrones sæde DJ². 4,1: uden lige] uden ende DJ². 1,3: i verdens rige] til verdens ende DJ².

Nr. 61. Oversættelse. O du allersündste frønde, P. Gerhardt, Sehr. s. 203. — 2,5: overgiv dig] giv efter for min bøn. — 2,7: 1. Kor. 3,16; 6,19. — 2,8: Der tænkes på dåben. — 3,2: Hos. 6,3. — 3,3: Faderens og Sønnens glæde] den, der er Faderens og Sønnens glæde, nemlig Anden. — 3,7-8: Rom. 5,5. — 4,3: stau] støvgran.